



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **IMEX Group s.r.o.**, se sídlem Nádražní 22, Ostrava, práv. zast. JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem, AK Těšnovlídka 9, Brno proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, Na Františku 32, Praha 2 o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 11. 3. 2008 č.j. 44483/07/07400/0100

t a k t o :

I. Rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 11. 3. 2008 č.j. 44483/07/07400/0100 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení v částce 7.760,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr.Radka Ondruše, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 11.3. 2008 č.j. 44483/07/07400/01000, kterým byl zamítnut rozklad a bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 30.10. 2007 č.j. 27826/07/07430/07400. Prvostupňovým rozhodnutím nebyla žalobci udělena licence na vývoz vojenského materiálu do Afganistánu. Namítal, že byl zkrácen na právu na spravedlivý proces, protože mu nebyly sděleny důvody vydání závazného stanoviska Ministerstva zahraničních věcí, které bylo jediným podkladem prvostupňového rozhodnutí. Ministerstvo zahraničních věcí vydalo nesouhlasné závazné stanovisko, které je opřeno o údajné zahraničněpolitické zájmy České republiky. O jaké zájmy se jedná však ministerstvo

zahraničních věcí odmítlo žalobci zpřístupnit, když své stanovisko označilo jako utajovanou informaci. Žalobce tak neměl možnost se s důvody nesouhlasného stanoviska seznámit. Přesto tvrdí, že neexistuje zahraničněpolitický zájem České republiky, který by byl jednáním žalobce ohrožen. Žalobce disponuje platným povolením k obchodování s vojenským materiálem. Přemětný vojenský materiál měl sloužit k výzbroji policejních oddílů Afgánské republiky, k zajišťování vnitřního veřejného pořádku. Už v letech 2004 až 2007 udělila licenční správa žalovaného celou řadu licencí k vývozu vojenského materiálu do Afganistánu, rovněž materiálu zcela identického - ručních a lehkých zbraní. Proto žalobce dovozuje rovněž porušení zásady legitimního očekávání. Namítal, že bylo porušeno ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu - právo seznámit se s veškerými podklady pro vydání správního rozhodnutí. Ve spise, který mu byl předložen k nahlédnutí, se však nenachází závazné stanovisko Ministerstva zahraničních věcí, které jako jediné bylo podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. Nesouhlasil s argumentací, která mu znemožnila seznámit se s kompletními a veškerými podklady pro vydání správních rozhodnutí v případech, kdy tyto podklady tvoří utajované informace jen proto, že z ustanovení § 58 odst. 4 zákona č. 412/2005 Sb. vypadla správní řízení jako taková, ačkoliv obdobný procesní režim jako například v ustanovení § 45 s.ř.s. zná i ustanovení § 38 správního řádu. Je zcela proti právu na spravedlivý proces, pokud je účastníkovi správního řízení znemožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí v rámci nalézacího či odvolacího řízení s tím, že má možnost se s nimi seznámit až v rámci soudního přezkumu. Proto uzavřel, že odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí jako celek je samo o sobě nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje úvahy, kterými se řídil správní orgán, jež v dané věci vydal závazné stanovisko, které bylo podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí.

Žalovaný navrhl zamítnutí podané žaloby. Konstatoval, že žalobci nebyla udělena licence pro vývoz vojenského materiálu – 4.000 kusů pistolí PM–59 ráže 9x18 mm do Afghánistánu. Odkázal na závazné stanovisko Ministerstva zahraničních věcí, ve kterém nesouhlasí ze zahraničně politického hlediska s vydáním licence pro uvedenou dodávku do země konečného užití. Podrobnější důvody byly obsaženy ve stanovisku v režimu dle zákona č. 412/2005 Sb. ve stupni „vyhrazené“. Zdůraznil princip koordinace kompetencí, které vykonává Ministerstvo průmyslu a obchodu a ministerstvo zahraničních věcí. Jestliže ministerstvo zahraničních věcí disponuje takovými poznatky, které nemůže sdělit v rámci správního řízení účastníkovi řízení, a které jsou zahraničně politickým rizikem pro Českou republiku, musí Ministerstvo průmyslu a obchodu takové stanovisko promítnout do konečného meritorního rozhodnutí. Žalovanému nepřísluší napadat, posuzovat či jinak zpochybňovat negativní závazné stanovisko. Žalovaný umožnil žalobci několikrát nahlédnout do spisu a postupoval zcela v souladu se zákonem č. 38/1994 Sb. a ve věci nutné informace ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb. Žalobcem navržené důkazy směřovaly především k obsahu stanoviska Ministerstva zahraničních věcí. Z toho důvodu žalovaný tyto důkazy nemohl provést. V případě obchodu s vojenským materiálem nelze zcela vyhovět všem zásadám činnosti správních orgánů současně. Každou žádost je třeba posuzovat podle podmínek, které jsou rozhodné v daném okamžiku podání žádosti, což neznamená, že pokud jednou žalovaný do dané destinace vývoz vojenského materiálu povolil, je tím automaticky založen nárok na všechny budoucí žádosti.

Žalobce využil svého práva a k vyjádření žalovaného zaslal repliku, ve které poukázal na to, že žalovaný ve vyjádření neuvedl jakým způsobem mohl žalobce požádat o přístup k utajované skutečnosti a uvedl, že postup dle § 58 odst. 4 ve správním řízení není možný, ale že jej hodlá využít v rámci soudního řízení správního. Současně doplnil další důkazní návrhy. Nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že jeho námitky porušení zásady

legitimního očekávání jsou obecné a nekonkrétní, neboť předložil důkazy o vývozu srovnatelného vojenského materiálu do cílové země, k němuž žalovaný vydal vývozní licence.

O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení ústního jednání, neboť na výzvu soudu žalobce ani žalovaný správní úřad výslovně neuvedli, že s tímto zamýšleným postupem nesouhlasí (ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní – dále jen s.ř.s.).

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Správní spis obsahuje žádost o udělení vývozní licence vojenského materiálu, která byla žalovanému doručena dne 18.7. 2007 s tím, že vojenský materiál byl specifikován jako zbraně – pistol PM-59 r. 9x18 mm (Makarov) se 2 zásobníky v množství 4.000 kusů.

Správní spis obsahuje sdělení Ministerstva zahraničních věcí ze dne 20.9. 2007 č.j. 129334/2007 – SZBP, podle kterého v souladu se zákonem č.38/1994 Sb. ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že ze zahraničněpolitického hlediska nesouhlasí s vydáním licence pro uvedenou dodávku do Afghánistánu s tím, že podrobnější zdůvodnění bude předáno prostřednictvím vyhrazené pošty.

Podáním ze dne 2.10. 2007 požadoval žalobce přezkoumání stanoviska Ministerstva zahraničních věcí v přezkumném řízení podle § 94 a násl. správního řádu.

Rozhodnutím ze dne 30.10. 2007 č.j. 27826/07/07430/07400 žalovaný neudělil žalobci licenci k vývozu 4.000 kusů pistolí PM-59 s příslušenstvím do Afganistánu. V odůvodnění odkázal na stanovisko Ministerstva zahraničních věcí, které nesouhlasilo s udělením licence v zahraničně politickém zájmu. Zdůraznil, že okolnosti spojené s hodnocením zahraničněpolitických aspektů případných negativních dopadů realizace obchodu nepřísluší žalovanému v tomto případě zkoumat.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 19.11. 2007 rozklad. Odůvodnění rozkladu koresponduje posléze podané žalobě. Žalobce namítal, že ačkoliv se žalovaný ztotožnil se stanoviskem Ministerstva zahraničních věcí, své úvahy v odůvodnění napadeného rozhodnutí podstatněji nerozvedl. Ani uvedené stanovisko však není odůvodněno, když odkazovalo na samostatný přípis předložený správnímu úřadu jako utajená informace. Toto odůvodnění nebylo dáno účastníkovi k dispozici a ani s ním nebyl seznámen.

Dopisem ze dne 31.1.2008 sdělil ministr zahraničních věcí, že potvrzuje své dřívější nesouhlasné závazné stanovisko.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11.3. 2008 č.j. 44483/07/07400/01000 ministr průmyslu a obchodu rozklad zamítl a rozhodnutí žalovaného ze dne 30.10. 2007 potvrdil. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí koresponduje vyjádření žalovaného podané žalobě. Uvedl, že nalézací správní úřad může rozhodnout v řízení o udělení licence k vývozu vojenského materiálu jen po předchozím písemném souhlasu dotčeného správního orgánu - Ministerstva zahraničních věcí. V daném případě dotčený správní orgán vyslovil nesouhlas z důvodů zahraničněpolitických zájmů České republiky, což odůvodnil svým následným písemným přípisem označeným jako utajovaná informace ve stupni "vyhrazené". Uvedl, že nalézací správní úřad nemůže ovlivnit uvedení způsobu doručení zprávy, zda bude

učiněno běžnou korespondencí nebo ve formě utajované skutečnosti. Žalobci nebylo nijak bráněno v právu nahlížet do spisu. Uzavřel, že tvrzení právního zástupce žalobce o neznalosti rozsahu podkladů je irelevantní už s ohledem na převažující písemnosti, jejichž autorem je sám žalobce. Nálezací správní orgán nemohl v rámci svého odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvést důvody negativního stanoviska, protože jsou informace v režimu utajení.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.) a dospěl po posouzení věci k závěru, že v dané věci žaloba je důvodná.

Základní námitkou, kterou žalobce v podané žalobě uplatnil, bylo tvrzení o tom, že nebyl seznámen se skutečnými důvody, které vedly k vydání rozhodnutí o udělení licence. Tato skutečnost vedla žalobce k závěru o nepřezkoumatelnosti prvostupňového a následně i žalobou napadeného rozhodnutí a z hlediska procesního k tvrzení o porušení jeho práva na spravedlivý proces, protože v průběhu řízení nebyl seznámen se skutečnými důvody, které vedly k neudělení licence. Tato námitka je důvodná. Ze správního spisu vyplývá a mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobci nebylo ve správním řízení vyhověno proto, že Ministerstvo zahraničních věcí s prodejem vojenského materiálu nesouhlasilo. Podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona 38/1994 Sb. o zahraničním obchodu s vojenským materiálem ministerstvo rozhodne o žádosti o licenci po předchozím udělení souhlasu ministerstvem zahraničních věcí. Ze zákona tedy vyplývá, že správní orgán ve věci rozhoduje poté, kdy je mu udělen souhlas Ministerstvem zahraničních věcí k vydání licence. V souzené věci tento souhlas vydán nebyl. Ve správním spise založeno stanovisko Ministerstva zahraničních věcí ze dne 20.9. 2007 č.j. 129354/2007 – SZBP. I když stanovisko uvádí, že podrobnější zdůvodnění bude předáno v nejbližších dnech, správní spis podrobnější zdůvodnění nesouhlasu neobsahuje. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že žalovaný odkázal na uvedené stanovisko Ministerstva zahraničí věci a zdůraznil, že stanovisko je zákonné a důvod nesouhlasu žalovaného s udělením licence vyplývá právě s působností Ministerstva zahraničních věcí na tomto úseku. Zkoumání důvodů, které Ministerstvo zahraničních věcí k vydání stanoviska vedly nepřísluší prvostupňovému zkoumat. Z obsahu rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí vyplývá, že žalobce i v podaném rozkladu namítal, že mu nejsou známy skutečné důvody, proč jeho žádosti o udělení licence nebylo vyhověno. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se mimo jiné uvádí, že správní orgán rozhodující v I. stupni nemohl v rámci svého odůvodnění uvést důvody negativního stanoviska, protože tyto informace byly v režimu utajení.

Podle ust. § 38 odst. 6 správního řádu jsou z nahlížení do spisu vyloučeny jeho části, které obsahují utajované informace nebo skutečnosti, na něž se vztahuje zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti; to neplatí o částech spisu, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz, do takových částí spisu však může nahlížet pouze účastník řízení nebo jeho zástupce za předpokladu, že jsou předem seznámeni s následky porušení povinnosti mlčenlivosti o těchto skutečnostech a že o poučení je sepsán protokol, který podepíší. Ustanovení odstavce 4 se nepoužije.

Podle ust. § 58 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací zvláštní právní předpis stanoví, které fyzické osoby a za jakých podmínek mají přístup k utajované informaci bez platného osvědčení fyzické osoby v trestním řízení, v občanském soudním řízení a v soudním řízení správním, a to v rozsahu nezbytném pro uplatnění jejich práv a plnění povinností v

těchto řízeních. Přístup k utajovaným informacím lze v těchto případech umožnit pouze na základě poučení podle odstavce 5.

Podle ust. § 58 odst. 5 citovaného zákona poučení podle § 2 písm. i) u osob uvedených v odstavci 4 provede ten, o němž to stanoví zvláštní právní předpis. Poučení se provede přiměřeně způsobem uvedeným v § 9 odst. 1; poučení musí dále obsahovat spisové označení věci, která je předmětem řízení, a poučení o tom, že údaje o osobách, které mají přístup k utajované informaci podle odstavce 4, jsou Úřadem evidovány a mohou být využity způsobem stanoveným tímto zákonem.

Nejprve je třeba konstatovat, že z obsahu správního spisu a obsahu obou správních rozhodnutí, které byly ve věci vydány, je nepochybné, že konkrétní důvody, které vedly k tomu, že licence pro vývoz vojenského materiálu nebude udělena, ve správním spise resp. v odůvodnění správních rozhodnutí obsaženy nejsou. I žalovaný je s tímto stavem srozuměn, avšak na rozdíl od žalobce se domnívá, že zde není prostor pro to, aby důvody odepření vydání souhlasu ve správních rozhodnutích uvedl, pokud Ministerstvo zahraničních věcí považuje tyto konkrétní důvody za utajované skutečnosti. Již proto je třeba se zabývat tím, zda žalobou napadené rozhodnutí a předtím rozhodnutí prvostupňové netrpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. V návaznosti na to je třeba posoudit, zda lze ospravedlnit postup správních orgánů, pokud rezignují na povinnost řádně a podrobně zdůvodnit výrok svých rozhodnutí s odkazem na to, že relevantní skutečnosti jsou předmětem utajení.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se neuvádí, že by měl žalobce možnost se s utajovanými informacemi v průběhu správního řízení seznámit. Předmětem námitek uplatněných v podaném rozkladu nebylo to, že se žalobce nemohl seznámit s obsahem správního spisu resp. že by nemohl do tohoto spisu nahlížet, předmětem námitek uplatněných v rozkladu a následně v podané žalobě bylo tvrzení, že byly odepřeny skutečné důvody vedoucí k rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti. K těmto okolnostem však odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ničeho neuvádí. Žalovaný neargumentuje k tomu, zda lze či nelze umožnit účastníkovi správního řízení nahlédnout případně do části spisu, která je v režimu utajované skutečnosti a proč. Za situace, kdy žalobce v podaném rozkladu namítal, že mu konkrétní důvody pro odepření jeho žádosti nejsou známy, se žalovaný v napadeném rozhodnutí nemůže bránit tím, že žalobci nebylo nijak se bráněno v právu nahlížet do spisu. I v žalobou napadeném rozhodnutí se na straně 6 konstatuje, které listiny byly součástí správního spisu v době, kdy žalobce do správního spisu nahlížel. Odůvodnění nesouhlasného stanoviska, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí o rozkladu, součástí spisu v této době nebylo. Nemůže proto obstát argument, že žalobce nebyl zkrácen na právu seznámit se s obsahem správního spisu před vydáním rozhodnutí jak je stanoví § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu. To vše za situace, kdy jediným argumentem pro výsledek rozhodnutí správního orgánu - to připouští i napadené rozhodnutí, je stanovisko Ministerstva zahraničních věcí, jehož důvody však žalobci sděleny nebyly.

Argumentem správního orgánu v této souvislosti nemůže být ani skutečnost, že o licenci rozhoduje jiný orgán než ten, který stanovisko ve věci s odkazem na ustanovení § 16 zákona č. 38/1994Sb. vydává. Je to žalovaný, komu zákon stanoví pravomoc o žádosti žalobce rozhodnout, žalovaný je oním správním orgánem, který má povinnost dohlížet na to, aby procesní práva žalobce - v tomto případě zejména právo na to být před vydáním správního rozhodnutí seznámen s obsahem jeho podkladů a právo na to, aby odůvodnění správního rozhodnutí obsahovalo dostatek důvodů, pro které lze důvody vydání správních

rozhodnutí seznat, zajistil. Neobstojí proto tvrzení, že žalovaný není kompetentní a nemůže ovlivnit, jakým způsobem bude stanovisko vydáno, jakož ani to, zda bude utajeno či nikoliv.

Skutečnost, že jde v konkrétní věci o utajovanou skutečnost, totiž sama o sobě nevede k závěru, že je třeba v takovém případě procesní práva účastníka správního řízení natolik omezit, aby mu bylo znemožněno se seznámit s těmito skutečnostmi, tím spíše, pokud tvoří základní a jediné argumenty pro rozhodnutí ve věci. Ustanovení § 38 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb. upravuje postup, jak postupovat v případech, kdy správní spis obsahuje utajované informace nebo skutečnosti. Lze z něj dovodit, že účastník správního řízení má v určitých případech, za splnění zákonem stanovených podmínek a předpokladů právo do takové části spisů nahlížet a správní řád stanoví konkrétní procesní postup, jakým má být takových případech právo účastníka řízení realizováno. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí však žádné argumenty k těmto otázkám neobsahuje, nelze zjistit, zda správní orgány postup podle uvedeného ustanovení zvažovaly, popřípadě s jakým výsledkem. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí spíše naznačuje, že tomu tak nebylo.

Žalobce na straně 5 podané žalobě argumentoval tím, že nesouhlasí s konstrukcí, která mu znemožnila seznámit se s kompletními a veškerými podklady pro vydání správních rozhodnutí v případech, kdy tyto podklady tvoří utajované informace, což považuje za porušení práva na spravedlivý proces. Je třeba konstatovat, že v této části podaná žaloba nesměruje proti důvodům, o které žalovaný opřel správní rozhodnutí a o které se opírá žalobou napadené rozhodnutí. V odůvodnění správních rozhodnutí není uvedeno, že by správní orgán otázku umožnění nahlížení do části spisu, které obsahuje utajované skutečnosti takto posuzoval a argumentoval přitom tak, jak zpochybňuje v žalobě žalobce. Žalovaný netvrdil, že nahlédnutí do části spisu je třeba odepřít proto, že zákon č. 412/2005 Sb. tuto možnost nepřipouští. V souzené věci je proto nadbytečné, aby soud zaujal podrobné stanovisko k výkladu § 58 odst. 4 zákona č. 412/2005 Sb. V obecné rovině postačí zdůraznit, že procesní předpisy upravující správní řízení - zákon 500/2004 Sb. - obsahuje procesní úpravu v ustanovení § 38 odst. 6 a je třeba, aby správní orgány podle této úpravy postupovaly. Obecně totiž lze, nad rámec odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí poznamenat, že smyslem ustanovení § 58 odst. 4 zákona č. 412/2005 Sb. není výslovně stanovit, zda ve správním řízení lze seznámit účastníky tohoto řízení s utajovanými skutečnostmi, pokud jsou součástí správního spisu, ale upravit, které fyzické osoby a za jakých podmínek mají přístup k utajovaným informacím v jednotlivých druzích soudních řízení. To vše v návaznosti na předchozí odstavce § 58 uvedeného zákona, které stanoví, které osoby mají (rovněž) přístup k utajovaným informacím. Účelem ustanovení je proto okruh těchto osob rozšířit a nikoliv to, aby argumentem a contrario bylo případně dovozováno, že v jiných řízeních než těch uvedených v § 58 odst. 4 zákona nemají osoby do této části spisu přístup vůbec.

Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. září 2009, č.j. 9 As 42/2009 – 124, www.nssoud.cz.

S odkazem na shora uvedené skutečnosti proto Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí s odkazem na ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vycházet především z toho, že je třeba zajistit, aby byl žalobce seznámen s důvody, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí

o neudělení licence. Pokud jsou tyto důvody ozančeny jako utajovaná skutečnosti, je třeba zvolit příslušný procesní režim, který na tyto případy pamatuje, konkrétně v ustanovení § 38 odst. 6 zákona 500/2004 Sb. správního řádu.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce měl ve věci samé úspěch a má tak právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti žalovanému. Výše nákladů řízení je v dané věci tvořena zaplaceným soudním poplatkem ve výši 2.000,- Kč a náhradou nákladů právního zastoupení žalobce právním zástupcem, za celkem 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč a 2 režijní paušály po 300,- Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby), to vše podle ustanovení § 9 odst. 3, písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a ustanovení § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) DPH z uvedených částek ve výši 20% tj. 960,- Kč. Z tohoto důvodu soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení v částce 7.760,- Kč k rukám právního zástupce žalobce do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **l z e p o d a t k a s a č n í s t í ž n o s t** za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. **do dvou týdnů** po doručení tohoto usnesení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze. Stěžovatel musí být podle ustanovení § 105 odst.2 s.ř.s. zastoupen v řízení o kasační stížnosti advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9. července 2010

JUDr. Hana Veberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

